

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

EU
EARL
și
sfârșitul
EI

editura rao

Capitolul 1

CUM E POSIBIL SĂ EXIȘTI ÎNTR-UN LOC ATÂT DE NAȘPA

Deci, ca să înțelegeți tot ce s-a întâmplat, trebuie să porniți de la premisa că liceul e nașpa. Acceptați această sugestie? Bineînțeles că da. Este un adevăr universal acceptat că liceul e nașpa. De fapt, liceul este locul unde suntem puși pentru prima dată în fața întrebării existențiale de bază: **Cum e posibil să exiști într-un loc atât de nașpa?**

De cele mai multe ori, școala generală e și mai nașpa, dar generala e atât de patetică, încât nici măcar eu nu mă pot încumeta să scriu despre ea, așa că hai să ne concentrăm asupra liceului.

Bine. Permiteți-mi să mă prezint: Greg S. Gaines, șaptesprezece ani. În perioada descrisă în această carte eram în anul terminal la liceul Benson din minunatul oraș Pittsburg, Pennsylvania. Și înainte să facem orice altceva, este necesar să examinăm liceul Benson și modurile în care e nașpa.

Deci, Benson este situat pe frontiera dintre Squirrel Hill, un cartier bogat, și Homewood, un cartier nu tocmai bogat, și atrage un număr aproape egal de elevi din ambele zone. La televizor, de obicei copiii bogați sunt aceia care preiau controlul unui liceu; totuși, majoritatea copiilor cu adevărat bogați din Squirrel Hill merg la școala privată din zonă, Academia Shadyside. Cei care rămân sunt prea puțini ca să impună vreun fel de reguli. Vreau să spun că, ocazional, încercă, dar asta e mai degrabă adorabil decât orice altceva. Ca atunci când Olivia Ryan se isterizează din cauza bălții de urină care apare pe una dintre scări în majoritatea zilelor între orele 10.30 și 11.00 dimineața, urlând

la trecători ca o nebună, într-o încercare greșită de a încerca să afle cine a făcut-o. Îți vine să-i zici: „Liv! Vinovatul probabil că nu s-a întors la locul crimei. Pipi Diddy a plecat de mult“. Dar chiar dacă ai spune asta, probabil nu s-ar opri din isteria ei. Și, oricum, vreau să spun că isterizarea nu are niciun efect măsurabil. E ca atunci când un pisoiaș încearcă să muște ceva până îl omoară. Pisoiful are cu siguranță instinctul de ucigaș cu sânge-rece al unui prădător, dar, în același timp, e pisoiașul ăsta drăguț și tot ce vrei să faci este să-l bagi într-o cutie de pantofi și să faci un clip pe care să-l vadă bunicile pe YouTube.

Deci, copiii bogați nu reprezintă grupul alfa din școală. Următorul, cel mai probabil din punct de vedere demografic, ar fi constituit din copiii bisericoși: sunt mulți și sunt clar interesați de controlul școlii. Totuși, această putere, dorința de a domina, este de asemenea, cea mai mare slăbiciune a lor, pentru că petrec atât de mult timp încercând să te convingă să-ți petreci vremea cu ei și felul în care încercă să facă asta este să te invite la biserica lor. „Avem prăjituri și jocuri“, spun ei, sau chestii de genul ăsta. „Tocmai am instalat un Wii!“ Ceva în legătură cu asta pare mereu să fie nelalocul lui. Într-un final îți dai seama: tot timpul *aceleiași propoziții identice* sunt spuse de prădătorii de copii.

Deci, copiii bisericoși nu pot fi niciodată grupul alfa, nici ei.

Tacticile lor sunt pur și simplu prea înfricoșătoare. În multe școli, jucătorii de fotbal ar fi un pariu bun să se urce pe tron, dar la Benson, majoritatea sunt negri și mulți dintre copiii albi se tem de ei. Cine mai rămâne să conducă masele? Copiii deștepți? Ba, pardon. Ei nu sunt interesați de politică. Ei pur și simplu speră să atragă cât mai puțin posibil atenția până termină liceul. Apoi pot evada la vreo facultate unde nimeni n-o să facă mișto de ei pentru că știu cum se folosește un adverb. Copiii din trupa de teatru? Dumnezeule, ar fi un masacu sângeros. Ar fi găsiți morți în bătaie cu propriile cărți de cântece *The Wiz*¹. Drogații? Prea lipsiți de inițiativă. Puștii din găști? Sunt prea

¹ Muzicalul „Minunatul vrăjitor din Oz“, pe muzica și versurile lui Charlie Smalls. O transpunere a poveștii *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum, în contextul culturii afro-americane. (n.tr.)

rar pe acolo. Copiii din cor? Ar fi la fel ca în cazul celor din trupa de teatru, numai că puțin mai trist. Tocilarii gotici? Imposibil chiar și ca experiment de imaginație.

Deci, la vârful ierarhiei sociale din Benson e un gol. Rezultatul: haos.

(Deci lăsați-mă să spun, de asemenea, că folosesc aici categorii extrem de simpliste. Există multe grupuri separate de copii deștepți/copii bogați/jucători de fotbal/etc.? Da. Există grupuri care nu au etichete simple pentru că sunt doar adunări de prieteni fără nicio caracteristică definitorie? Da, de asemenea. Vreau să zic, dacă ați vrea, aș putea să vă fac harta întregii școli, cu etichete sârguincioase de genul „junior afro-american din clasa de mijloc, subgrupul 4c“, dar sunt destul de sigur că nimeni nu vrea să fac asta. Nici măcar juniorii afro-americani din clasa de mijloc, subgrupul 4c [Jonathan Williams, Dajuan Williams, Donté Young și, până a luat-o foarte serios pe calea trombonului pe la jumătatea anului, Darnell Reynolds].)

Deci sunt numeroase grupuri, care toate doresc controlul și, în consecință, vor să se distrugă unele pe altele. Și așa, problema e că, dacă faci parte dintr-un grup, toată lumea din afara aceluia grup vrea să *te omoare*.

Dar asta-i chestia. Există o soluție la această problemă: obține acces la *toate* grupurile.

Știu. Știu. Asta sună nebunesc. Dar este exact ceea ce am făcut. Nu *am intrat* în niciun grup din prima, înțelegeți. Dar mi-am făcut intrarea la toate. Copiii deștepți, copiii bogați, jucătorii de fotbal, drogații. Copiii din cor, cei din trupa de teatru, copiii bisericoși, tocilarii gotici. Puteam merge în orice grup și niciunul dintre copii n-ar fi clipit. Toți se uitau la mine și se gândeau: „Greg! E de-al nostru“. Sau poate ceva mai degrabă ca asta: „Tipul ăla e de partea noastră“. Sau, cel puțin: „Greg e un tip pe care *nu* o să-l umplu de ketchup“. ăsta era un lucru deosebit de greu de obținut. Luați în calcul complicațiile:

1. Infiltrarea în orice grup trebuie să rămână necunoscută majorității, dacă nu tuturor, celorlalți. Dacă puștii bogați te văd vorbind amabil cu goticii, comunitatea cu garduri își închide porțile în fața ta. Dacă bisericologii te văd ieșind împiedicat din mașina unui droganiu, învăluit în aburi, ca și când ai ieși din saună, zilele tale în care te străduiai să nu scapi cuvântul cu „p“ în pivnița bisericii erau pe sfârșite. Și dacă un jucător de fotbal, Doamne ferește, ar fi fost martor la vreo ronțăială cu puștii din trupa de teatru, ar presupune imediat că ești homosexual și nu există pe pământ vreo forță mai mare decât frica fotbalistilor de homosexuali. Niciuna. Este ca frica evreilor de naștiți, mai puțin cu privire la partea cu cine bate măr pe cine.

2. Nu poți deveni prea implicat în niciunul dintre grupuri. Asta urmează punctului 1, de mai sus. Trebuie, în schimb, să fii mereu la periferie. Împrietenește-te cu goticii, dar în niciun caz nu te îmbrăca precum ei. Fă parte din trupa de muzică, dar evită sesiunile lungi de improvizație în camera de muzică, de după ore. Fă-ți apariția în camera de recreere a bisericii, dotată ridicol cu tot felul de chestii, dar evită orice activitate în care cineva vorbește activ despre Isus.

3. La prânz, înainte de școală și în oricare alte momente în public, trebuie să păstrezi o imagine incredibil de ștearsă. Vreau să zic, uită de prânz. Prânzul este momentul în care ți se cere să-ți demonstrezi afilierea la un grup sau altul, stând cu ei sau, Doamne ferește, fiind invitat să te așezi lângă vreun biet fraier care nici măcar nu e în vreun grup. Nu că așa avea ceva împotriva copiilor fără grup, evident. Sunt cu sufletul aproape de ei, bieții nenorociți. În jungla condusă de cimpanzeii de la Benson, ei sunt handicapații, care se târăsc pe podeaua pădurii, incapabili să scape de hărțuirea și tortura celorlalți. Îmi e milă de ei, da; nu m-aș împrieteni cu ei niciodată. Să te împrietenești cu ei înseamnă să împarți aceeași soartă. Încearcă să te agațe spunând chestii de genul: „Greg, vrei să stai cu mine“. Ceea ce

spun de fapt este: „Te rog, stai nemișcat cât te înjunghii în picior ca să nu poți fugi când vom fi cucerți de Cei care Mușcă“.

Dar serios, oricând ești într-o încăpere cu mai multe grupuri adunate laolaltă, trebuie să te detașezi cât mai mult posibil.

La momentul ăsta, s-ar putea să vă întrebați: „Dar cum rămâne cu prietenii tăi? Nu-i poți ignora dacă ești în aceeași clasă cu ei“.

La asta eu spun: Poate nu ați fost atenți. *Ideea* e că nu poți fi prieten cu nimeni. Asta reprezintă tragedia și succesul acestui întreg fel de a fi despre care vorbesc. **Nu poți avea o viață tipică de licean.**

Deoarece chestia e următoarea: *Viața tipică de licean e nașpa.*

S-ar putea, de asemenea, să vă întrebați: „Greg, de ce spui mizerii despre copiii-fără-grup? Pare că *tu ești*, de fapt, un copil-fără-grup“. Aveți dreptate, oarecum. Chestia e că nu eram în niciun grup, dar eram de asemenea în toate grupurile. Așa că nu prea mă puteți descrie ca un copil-fără-grup.

Sincer, nu e niciun cuvânt potrivit pentru ceea ce făceam. Pentru o vreme m-am gândit că practicam Spionaj de Liceu, dar, până la urmă, era un termen prea înșelător. Suna ca și când aș fi alergat din loc în loc întreținând relații sexuale ilicite cu italience voluptoase. Cel mai apropiat lucru de așa ceva este doamna Giordano din biroul directorului, dar e cam grăsună și c-o față de papagal. De asemenea, face chestia aia pe care o fac uneori femeile cu sprâncenele lor, când și le rad complet și apoi desenează unele noi în cu totul alt loc cu un marker subțire sau ceva de genul ăsta și, cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât stomacul începe să ți se agite și vrei să-ți smulgi singur capul.

Asta este la propriu singura apariție a doamnei Giordano în această carte.

Să trecem mai departe.

Capitolul 2

PRIMA ZI DIN ULTIMUL AN ÎNTR-UN SCENARIU CONVENABIL

Deci, presupun că ar trebui să încep cu prima zi din ultimul an de liceu. Care era chiar grozavă, până să se amestece mama.

Vreau să zic „grozav“ ca termen relativ. Așteptările mele erau foarte mici, evident. Poate „grozav“ este un cuvânt prea mare. Fraza ar trebui să fie: „Am fost plăcut surprins când în prima zi din ultimul an de liceu nu mi-a venit să intru în panică și să mă ascund în dulapul meu pretinzând că sunt mort“.

Școala este îngrozitor de stresantă, și apoi, prima zi din orice an școlar e deosebit de nebunească pentru că locurile de adunare trebuie să fie reorganizate. N-am menționat în capitolul precedent că grupurile tradiționale de Bogăți, Fotbaliști, Deștepți, Actori etc. se împart, la rândul lor, pe clase: Tocilarii gotici din clasa a zecea trăiesc în teroare ranchiunoasă din cauza tociștilor gotici din clasa a douăsprezecea; Deștepții din clasa a unsprezecea sunt neinteresați și neîncrezători în Deștepții din clasa a noua etc. Deci, când o clasă se mută, toate locurile pe care obișnuia să le ocupe înainte de școală sunt disponibile de prins și de obicei rezultatul e o atmosferă ciudată.

În general, asta a făcut ca dimineața mea să fie foarte ocupată. Am ajuns stupid de devreme ca să văd cum vor merge lucrurile și erau deja niște copii care-și revendicau teritoriul. Aceștia aveau tendința să fie reprezentanții celui mai batjocorit grup din Benson.

HOLUL INTERIOR DIN FAȚA BIBLIOTECII - DIMINEAȚA

JUSTIN HOWELL se învârte nervos pe lângă ușa bibliotecii, sperând să ocupe locul pentru copiii din trupa de teatru. Se plimbă înainte și înapoi, fredonând GENERICUL DE LA CHIRIE SAU POATE DE LA PISICILE. Vizibil ușurat, îl observă pe GREG apropiindu-se.

JUSTIN HOWELL

vizibil ușurat că nu e un fotbalist sau un puști dintr-o gașcă sau orice altceva care i-ar spune imediat poponar

O, bună Greg!

GREG GAINES

Justin, mă bucur să te văd!

JUSTIN HOWELL

Mă bucur să te văd. Greg cum a fost vara ta?

GREG

A fost fierbinte și plicticoasă și nu-mi vine să cred că s-a terminat deja.

JUSTIN HOWELL

HA HA HA HA HA HA HA HA HA!

O HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA!
HA HA HA!

Această GLUMĂ aparent inocentă l-a făcut pe Justin Howell s-o ia complet razna. Poate de vină este AXIETATEA CARE DISTRUGE MINTEA de a se fi întors la școală.

Între timp, ăsta nu era chiar răspunsul pe care spera GREG să-l primească. Intenționase să spună ceva sec și greu de memorat. Acum el STRÂNGE DIN UMERI, și SE AGITĂ CIUDAT, și încearcă să evite O PRIVIRE DIRECTĂ, ceea ce face de obicei atunci când oamenii râd de un lucru pe care l-a spus.

JUSTIN HOWELL

*făcând o formă ciudată cu
sprâncenele*

HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA
HA HA.

DOAMNA WALTER, bibliotecara, ajunge. Privește spre amândoi. E aproape cu siguranță ALCOOLICĂ.

JUSTIN HOWELL

Bună ziua, doamnă Walterrrrr.

DOAMNA WALTER

cu antipatie

Aha.

JUSTIN HOWELL

Greg asta e *prea amuzant*.

GREG

Bine, tipule, ne vedem mai târziu.

Era cât se poate de evident că nu o să intru în bibliotecă și o să stau frățește de vorbă cu Justin Howell, din motive pe care vi le-am explicat deja. Era momentul să merg mai departe.

PE HOLUL DIN FAȚA CAMEREI DE
MUZICĂ - DIMINEAȚA

LAQUAYAH THOMAS și BRENDAN GROSSMAN încă nu au primit permisiunea să intre în sala de muzică. Deși nu au instrumente muzicale, se uită pe o PARTITURĂ. Cumva poți să-ți dai seama că fac asta ca să arate tuturor că sunt suficient de buni la muzică, încât să stea relaxați citind o partitură.

BRENDAN GROSSMAN

Gaines, o să fii în orchestră anul ăsta?

GREG

scuzându-se

N-am avut loc.

BRENDAN GROSSMAN

Ceee?

LAQUAYAH THOMAS

neîncrezător

Dar ai fi fost la timpane anul ăsta!
Acum cine o să cânte la timpane?

O să fie Joe DiMeola.

GREG

Mda, probabil Joe. Oricum, e un
percuționist mai bun decât mine.

LAQUAYAH THOMAS

Joe umple bețele de transpirație.

GREG

Asta din cauză că e atât de
concentrat.

SALA DE SPECTACOLE – DIMINEAȚA

Doi tocilari gotici de clasa a douăsprezecea,
SCOTT MAYHEW și ALLAN McCORMICK, au campat
pe niște locuri undeva în spatele sălii
și își dispută un joc de Cărți Magice.

GREG intră prudent, holbându-se în toate
părțile. Sala de spectacole este probabil
cel mai valoros teren din școală. E foarte
improbabil ca această colonie mică de gotici
să supraviețuiască VALURILOR DE FOTBALIȘTI,
COPIILOR DIN TRUPA DE TEATRU ȘI PUȘTILOR DIN
GĂȘTI care vor apărea, fără îndoială, mai
târziu în cursul dimineții.

GREG

Salutare, domnilor!

SCOT MAYHEW

Bună ziua și ție!

ALLAN McCORMICK

*clipind repede și tare,
probabil fără motiv*

Da, bună ziua!

Tocilarii gotici sunt foarte jos pe scara socială, dar, în același
timp, sunt aproape imposibil de infiltrat. Poate că e *din cauză* că sunt
plasați atât de jos în ierarhie. Sunt enervant de suspicioși cu oricine
încearcă să discute cu ei. Asta se întâmplă pentru că aproape toate
caracteristicile lor sunt ținte ale ridiculizării: dragostea lor pentru
elfi și dragoni, parpalacele lor și părul lung și neîngrijit sau poate
prea îngrijit, obiceiul lor de a merge prea repede în timp ce respiră
zgomotos pe nas. E foarte dificil să-i faci să te accepte fără *să devii la
rândul tău* un tocilar gotic.

De fapt, am un fel de slăbiciune pentru ei pentru că le înțeleg
perfect perspectiva asupra lumii. Urăsc liceul așa cum fac și eu. Încearcă
mereu să scape de el și trăiesc, în schimb, într-o lume fantastică unde
își pot petrece timpul plimbându-se pe munți, înjunghiind oameni
cu săbii în lumina stranie a vreo opt luni diferite sau ceva de genul.
Uneori mi se pare că, într-un univers alternativ, *aș fi putut fi* unul
dintre ei. Sunt palid și grăsuț și complet nebun în situații sociale. Și
dacă e să fiu sincer, să ataci oameni cu sabia e grozav.

La asta mă gândeam un pic, ghemuit cu ei acolo, în sala de
spectacole. Dar apoi am avut o revelație.

SCOTT MAYHEW, după lungi deliberări,
merge pe CARTEA numită „Hoarda Strigoilor”.

ALLAN McCORMICK

Blesteme.